

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 19 stycznia 2015 r. – Brisal – Auto Estradas do Litoral, S.A., KBC Finance Ireland/Fazenda Pública

(Sprawa C-18/15)

(2015/C 118/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Brisal – Auto Estradas do Litoral, S.A., KBC Finance Ireland

Druga strona postępowania: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE stoi na przeszkodzie istnieniu krajowego przepisu podatkowego, zgodnie z którym instytucje finansowe niebędące rezydentami na terytorium portugalskim podlegają opodatkowaniu od przychodów z odsetek uzyskanych na tym terytorium w drodze poboru u źródła podatku o stawce ostatecznej wynoszącej 20 % (lub stawce niższej w przypadku istnienia umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania) stosowanej do przychodu *brutto*, bez możliwości odliczenia kosztów uzyskania przychodu bezpośrednio związanych z wykonywaną działalnością finansową, podczas gdy odsetki uzyskane przez instytucje finansowe będące rezydentami są wliczane całkowitego przychodu podlegającego opodatkowaniu, przy czym przy obliczaniu dochodu dla celów opodatkowania podatkiem od osób prawnych odliczane są koszty związane z prowadzoną działalnością, w związku z czym stosowana jest ogólna stawka podatkowa wynosząca 25 % do przychodów z odsetek *netto*?
- 2) Czy przeszkoda ta będzie istnieć również wtedy, gdy zostanie stwierdzone, że podstawa opodatkowania instytucji finansowych będących rezydentami jest lub może być objęta, po odliczeniu kosztów finansowania związanych z przychodami z odsetek lub kosztów mających bezpośredni związek z takimi przychodami, podatkiem wyższym niż ten, który jest pobierany u źródła w przypadku instytucji finansowych niebędących rezydentami od przychodów *brutto*?
- 3) W tej kwestii, czy koszty finansowania związane z udzielonymi pożyczkami lub koszty wykazujące bezpośredni związek ekonomiczny z przychodami z odsetek mogą zostać zweryfikowane przy pomocy danych EURIBOR („Euro Interbank Offered Rate”) i LIBOR („London Interbank Offered Rate”), które odzwierciedlają średnie stopy procentowe stosowane w finansowaniu międzybankowym, z którego korzystają banki w celu prowadzenia swojej działalności?

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 25 listopada 2014 r. w sprawie T-384/11, Safa Nicu Sepahan Co./Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 lutego 2015 r. przez Safa Nicu Sepahan Co.

(Sprawa C-45/15 P)

(2015/C 118/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Safa Nicu Sepahan Co. (przedstawiciel: adwokat A. Bahrami)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Z uwagi na przedstawione w niniejszym odwołaniu powody, Safa Nicu Sepahan Co. wnosi do Trybunału o:

1. częściowe uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 25 listopada 2014 r. w sprawie T-384/11 w zakresie, w jakim:
 - nie uznano w nim szkody materialnej poniesionej przez Safa Nicu Sepahan i nie przyznano odszkodowania za tę szkodę;
 - uznano w nim, że Safa Nicu Sepahan Co. poniosła szkodę niematerialną, lecz przyznano arbitralnie niską kwotę 50 000 EUR, jako jedyne zadośćuczynienie za tę szkodę;
2. skorzystanie z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania i na podstawie dostępnych mu informacji lub dowodów:

Tytułem żądania głównego:

- przyznanie Safa Nicu Sepahan Co. kwoty 5 662 737,40 EUR wraz z odsetkami za szkody materialne poniesione w konsekwencji istotnego naruszenia normy prawnej przez Radę Unii Europejskiej i jej niezgodnego z prawem zachowania;
- przyznanie Safa Nicu Sepahan Co. kwoty 2 000 000 EUR wraz z odsetkami za szkody niematerialne poniesione w konsekwencji istotnego naruszenia normy prawnej przez Radę Unii Europejskiej i jej niezgodnego z prawem zachowania;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami prawnymi i innymi kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w związku z tym odwołaniem, w tym kosztami poniesionymi w związku z pierwotnym postępowaniem przed Sądem, wraz z odsetkami.

Tytułem żądania ewentualnego:

- przyznanie Safa Nicu Sepahan Co. kwoty ustalonej ex aequo et bono wraz z odsetkami za szkody materialne poniesione w konsekwencji istotnego naruszenia normy prawnej przez Radę Unii Europejskiej i jej niezgodnego z prawem zachowania;
- przyznanie Safa Nicu Sepahan Co. kwoty ustalonej ex aequo et bono, nie niższej niż 50 000 EUR, wraz z odsetkami (zgodnie z tym co zostało już przyznane wspomnianym wyrokiem Sądu) za szkody niematerialne poniesione w konsekwencji istotnego naruszenia normy prawnej przez Radę Unii Europejskiej i jej niezgodnego z prawem zachowania;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej zapłatą na rzecz Safa Nicu Sepahan Co kosztów prawnych i innych kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie w związku z tym odwołaniem, w tym kosztów poniesionych w związku z pierwotnym postępowaniem przed Sądem, wraz z przypadającymi odsetkami.

W dalszej kolejności także tytułem żądania ewentualnego:

3. Przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania przez Sąd kwoty odszkodowania i wydania nowego wyroku na rzecz Safa Nicu Sepahan Co.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie wnosi dwa zarzuty przeciwko wyrokowi Sądu wydanemu w dniu 25 listopada 2014 r., z których każdy obejmuje kilka argumentów:

- 1) W zarzucie pierwszym odwołania wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo w pkt od 93 do 149 zaskarżonego wyroku oddalając wysunięte przez wnoszącą odwołanie żądanie odszkodowania za całość szkód materialnych, pomimo faktu, iż Sąd uznał i przyznał, że wnosząca odwołanie rzeczywiście poniosła szkody materialne w wyniku poważnego w konsekwencjach niezgodnego z prawem zachowania Unii. Zarzut pierwszy opiera się na następujących argumentach:
 - w wyroku nie przyznano żadnego odszkodowania za szkody wyrządzone przez Unię i jej urzędników z naruszeniem art. 340 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, które obydwa przyjmują zasadę „pełnego odszkodowania”;
 - ponadto, nie przyznając żadnego odszkodowania za szkody materialne, których istnienie zostało uznane, wyrok narusza zasady proporcjonalności, rzetelnej oceny i jest przejawem odmowy ochrony prawnej;
 - wyrok narusza w dodatku prawo poprzez oczywiste przeinaczenia stanu faktycznego i dowodów, a oddalenie w nim całości roszczeń odszkodowawczych wnoszącej odwołanie opiera się na błędnym, nielogicznym i sprzecznym rozumowaniu.
- 2) W zarzucie drugim odwołania wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo w pkt od 92 do 149 zaskarżonego wyroku uznając, iż przyznanie 50 000 EUR stanowiło odpowiednie zadośćuczynienie. Sąd naruszył zatem spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, zasadę proporcjonalności i zasadę zobowiązującą do dokonania zadośćuczynienia za faktycznie poniesione, szkodę i koszty, co doprowadziło do arbitralnego i niezgodnego z prawem rezultatu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 6 lutego 2015 r. – Sélima Affum (po mężu Amissah)/Préfet du Pas de Calais, Procureur général de la Cour d’appel de Douai

(Sprawa C-47/15)

(2015/C 118/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Sélima Affum (po mężu Amissah)

Druga strona postępowania: Préfet du Pas de Calais, Procureur général de la Cour d’appel de Douai

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 pkt 2 dyrektywy 2008/115/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy obywatel państwa trzeciego znajduje się w sytuacji zwykłego tranzytu jako pasażer przejeżdżającego przez terytorium tego państwa członkowskiego autobusu, który przyjechał z innego państwa członkowskiego należącego do strefy Schengen i udaje się do jeszcze innego państwa członkowskiego, pobyt tego obywatela na terytorium państwa członkowskiego jest nielegalny i w związku z tym obywatel ten jest objęty zakresem stosowania tej dyrektywy na podstawie jej art. 2 ust. 1?